

ARRA!!!

ORGAN D'ESPARTACUS

Retornarà
l'Ordre Públic
a Catalunya?

El Congrés de Tortosa ha marcat, una vegada més, la potencialitat d'E. R. de C.

Després dels Plens...

per JAUME MIRAVITLLES

El Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Ple comarcal de Tortosa han tingut, indiscutiblement, el valor de vigoritzar orgànicament el Partit.

Era la primera vegada que en Assamblees d'Esquerra es discutien problemes que afectaven per la seva envergadura els destins del Partit i del país. Cap incident no trencà aquesta greu responsabilitat amb que es desenvolupaven els debats dels Plens.

Esquerra Republicana de Catalunya ha afirmat una voluntat. Partit majoritari de Catalunya és a ell que correspon la direcció superior dels seus destins polítics.

Després d'una etapa en què han estat les lletres les que han governat els destins públics, després d'un període d'onze mesos en que ha estat a redós de signes alfabètics, C. N. T.-U. G. T., que s'han conglomerat masses amorfes dividides per petits interessos materials, i unides per petites apetències, ha aparegut la línia general d'una política, de l'Esquerra, que per la seva ambició històrica torna a recollir l'esperança popular, cristallitzant-la i dirigint-la.

Som, però, a la primera etapa d'aquest procés de renaixement i cal que els homes responsables i els militants tots del Partit continuïn una serena acció vigilant. Cal, sobretot, no deixar-se emportar per sentiments esporàdics, per falses popularitats i veure continuament quina es la veritable realitat de Catalunya.

Hem repetit diferents vegades i ho diem una més, que les Sindicals, per les classes que les constitueixen, pels objectius que persegueixen, pels homes que les representen, no poden ni deuen ésser elements dirigents de la política, però no cal que caiem a l'altre costat de la palanca, no cal que creiem que pot tornar-se a la situació anterior al 19 de juliol. La sotragada popular determinarà a través de dolors sagnants, la caiguda de valors estantisses que mai més no veuran la llum.

Les Sindicals, més ben dit, la Sindical, té una missió grandiosa a complir, perquè la condició prèvia d'una tasca definitiva a Catalunya la determina la superació del fraccionament sindical, únicament admissible quan el Sindicat no es un organ d'estructuració econòmica i social, sinó la cante-

ra humana d'on certs partits volen extreure els seus elements. La Sindical catalana vol dir el front únic sindical, únicament possible si és, tal com tan sovint insisteixen els seus dirigents, apolítica. Sindical que ha d'ésser l'engranatge econòmic i social que assegurí el funcionament orgànic de Catalunya i al damunt d'aquest organisme sindical que té funcions pròpies i definides, a través d'un Consell econòmic que caldria desenvolupar i prestigiar, els Partits polítics i davant d'ells, Esquerra Republicana, per assegurar al damunt de les formes polítiques i socials, la perennitat dels destins de Catalunya.

Heus ací la tasca d'Esquerra Republicana de Catalunya després del Ple celebrat darrerament: Que cada militant, per petit que sigui el radi d'acció de la seva influència, s'imbuixi d'aquesta grandiosa ambició creadora: Esquerra-Catalunya.

Govern fort

per LL. MARCO

Els companys de la C. N. T. es pregunten astorats perquè el poble vol «Un Govern Fort», i diuen: «Nosaltres ens preguntem cada vegada que s'ha parlat d'un Govern fort, què és el que s'entén per «Govern fort», i ningú ens ha contestat»: vaja pregunta, companys de la C. N. T., quan tot el poble sap el que vol.

«Govern fort», sí, Govern que governi, Govern que faci complir les lleis del poble, representat a través dels partits polítics i sindicals del camp i de la ciutat, que són l'expressió autèntica de la vida del treball i la producció de tot Catalunya, Govern que faci complir la consigna imperiosa de guanyar la guerra i consolidar la Revolució, Govern que controli els incontralats i acabi d'una vegada amb tots aquells que valen per perdre la guerra, la Revolució i destruir l'Economia d'un poble.

Sí, Govern del poble, fort, fortíssim, que acabi amb els feixistes, pseudo-feixistes i tota la faràndula que li fan el joc.

Es per això que nosaltres, nacionalistes-universalistes, obreristes de primer rengle, volem un Govern fort, tal com el poble desitja, mai, però, voldriem ni voldrem, un Govern que anés contra

(Continua a la pàg. 2)

Comunistes? Anarquistes? Nacionalistes!

per J. G. LI ROCA

Hem estat combatuts, ho som encara. Ni els Comunistes, tot i donant, com en el cas de Rússia, la llibertat a les petites nacions allí existents. Ni els àcrates que avui a casa nostra, han fet una virada i no sols ja escriuen bastant en català, sinó que algun dels seus líders és acusat d'expressar-se en els mitjans en termes nacionalistes, no ens han resolt el problema.

Ni uns ni altres defensen la llibertat de pensament ni menys d'acció. Ells donen, admeten, la varietat de matisos: Nacionals els uns, Regionalistes els altres; però a condició que la Regió o la Nació a la qual, dintre la unitat orgànica de l'Estat, han donat la llibertat, tinguin les mateixes directrius, mantinguin els mateixos principis que els dirigents del Govern Central. Que la Nació autònoma s'extralimita? Que varia les directrius? Que no s'adapta a les consignes del dictador o dictadors de torn? Llavors vénen les repressàlies, o s'han acabat les perrogatives.

On és la llibertat que ens diferencia a nosaltres Nacionalistes, que segons frase del nostre Patrici Francesc Macià deia sempre que no tenim enemics a la nostra esquerra?

La cosa és clara; nosaltres, separatistes en principi, federals d'Ibèria primer, d'Europa després, i germans de tots els antifeixistes del món sencer, tenim en el nostre programa un apartat, capital: som demòcrates, però no demòcrates de paraula, sinó demòcrates de fets, demòcrates amb totes les falles (malauradament) que la paraula comporta, però també amb els magnífics avantatges que la democràcia té. Nosaltres som essencialment Nacionalistes, obreristes en el més ampli sentit de la paraula. Som Nacionalistes, som obreristes. Però som, així mateix, demòcrates per excel·lència.

Nosaltres entenem que en capir el fet diferencial d'unes Nacions dins d'un Estat i, en virtut d'això, pactar i federar-se, si som els més forts en produir-se aquesta Federació, no obligarem a què els altres pobles lliures estructurin el seu règim intern igual al nostre, sinó que admetrem i admetem com en el cas d'Espanya, una Catalunya democràtica, una Euscadi catòlica o una Andalusia roja.

Aquesta és la diferència. Som Nacionalistes! Som Obreristes! Som Demòcrates!

Una afirmació de la Democràcia catalana

per ERNEST SALUDES

Unes poques setmanes després del segon Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya celebrat a la nostra ciutat, ha tingut lloc el Congrés de Tortosa com a una reafirmació de l'enorme vitalitat i de la puixança del nostre Partit arreu de la terra catalana.

Hem anat a la ciutat del Baix Ebre per complir amb un deure de militants. Hem tornat del Congrés amb el convenciment absolut de què ençà i enllà de la nostra Catalunya hi han clavades ben fondes les arrels nacionalistes i democràtiques, que són l'essència i el guió directriu del nostre gran Partit, mentor ara i sempre de la democràcia catalana. Hem experimentat a més el goig d'assistir a unes sessions plenes de vida, on s'han discutit els problemes reals de la terra i el Municipi, que són l'ànima de les inquietuds de la vida de treball i de relació que glateixen en el si del nostre poble.

El Congrés de Tortosa! Mai no havíem assistit a un comici, a una assemblea popular on s'hi manifestessin tan vigorosament les característiques racials. Homes de totes aquelles comarques, colrats pel sol i amb les mans aspres i endurides d'empunyar l'aixada i el magall, coneixedors veritables dels problemes de la terra i l'administració local, han donat aquesta tònica de cosa viva a les sessions llargues i profitoses del Congrés. Mai, també, no havíem presenciat el curs d'uns debats amb to de tant ardor, amb una tan noble sinceritat i elevació, bo i tractant

dels problemes avui plantejats i que els homes d'E. R. C. procuren trobar-hi fórmules escaients i viables a les possibilitats i a l'esperit del nostre poble. I tot això enmig d'un ambient profundament nacional, amb la paraula càlida i assenyada dels ponents dels varis temes tractats i dels altres oradors que han participat d'una manera activa a les tasques del Congrés. La parla catalana característica d'aquelles encontrades, ressonant harmoniosa per la gran sala atapeïda, i l'aspecte dels delegats camperols, habillats alguns d'ells amb la calça curta d'aquelles terres, afermaven més encara aquesta tònica catalanesca que tenen les manifestacions del nostre Partit.

En aquest i altres aspectes, doncs, podem afirmar que l'acte de Tortosa ha estat una de les manifestacions més vives i autèntiques que han tingut lloc en aquests últims temps a Catalunya. Ha tingut tot l'escalf popular que manca a voltes als actes d'altres organitzacions, més deslligades de l'esperit i de les inquietuds nacionals. No ha estat el Congrés de Tortosa la reunió freda i cerimoniosa dels teoritzants que viuen gairebé sempre absents dels veritables problemes del poble, sinó l'aplec dels representants genuïns d'aquest mateix poble que treballa i que té un sentit agudíssim cam ningú més d'aquestes matèries que l'afecten.

Un altre aspecte que trobem escaient remarcar és que el Congrés s'ha manifestat d'una manera unànime contra tots els elements controlats i incontralats que durant massa mesos han portat el desordre i el desconcert a les comarques catalanes, expoliant i començant tota mena de desafurs. Contra tots aquests elements, que la majoria d'ells no parlen la nostra llengua, que han provocat unes jornades sagnants com les dels primers de maig darrer, i que del 19 de juliol ençà havien vingut realitzant una actuació enormement calamitosa i veritablement contrarevolucionària, s'ha manifestat d'una manera prou clara el comici de Tortosa, donant així mostres del sentit de responsabilitat i de dignitat col·lectiva que disposen els homes d'E. R. C.

La força democràtica de Catalunya s'aferma i es manifesta amb relleu més vigorós que mai arran, fa uns dies, del segon Ple d'E. R. C. celebrat a Barcelona i amb l'acte suara esdevingut a la capital del Baix Ebre. Els qui creien que el Partit que ha interpretat sempre aquesta massa, representant els sectors més nodrids i vitals de la ciutadania nostrada, es trobava en una corba decadent, poden deturar-se uns instants i sospesar i valorar aquestes manifestacions gairebé espontànies del

DIVAGACIONS

per J. SANS SOLDEVILA

L'última crisi del Govern de la Generalitat de Catalunya ens ha proporcionat una ensenyança més a les moltes que des del 19 de juliol hem aconseguit.

Una de les Centrals sindicals va fer constar per mitjà d'una nota, que es trobava molt ben representada en el Govern amb els membres que en formessin part en nom de determinat partit polític.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, partit polític majoritari català, obtenia uns llocs en la mateixa proporció que el partit polític minoritari. Acció Catalana Republicana i la Unió de Rabassaires obtenien un lloc cada una d'elles.

No faré pas una crítica de la composició del Govern, perquè no és aquest el motiu que em porta a fer aquest escrit, circumscriuré el meu raonament

(Continua a la pàg. 2)

(Continua a la pàg. 3)

CULTURA I ESPORT

Encar que l'evidència ens avergonyeixi, hem de confessar sincerament i sense subterfugis, que més que altra cosa esdevindria nociu que la joventut catalana no estés preparada per a intervenir directament en la cosa pública i en la marxa de la governació progressiva de l'Estat.

En amb veritable dolor i sentiment que fem aquesta constatació.

La joventut d'avui, els joves de la promoció del que signa, no s'havien adonat —salvant poques excepcions— fins que esclatà la rebel·lió militar i constataren llurs conseqüències, és a dir, fins fa onze mesos, que no tot en la vida es conclou a fer esport, freqüentar massa sovint els «dancings» i estar al corrent de totes les estrenes de films de la temporada o assabentar-se, per mitjà d'aquestes revistes xarones dels gustos, capricis, i el ritme de la vida que porten tots els artistes d'Hollywood.

No vol pas dir això que la joventut no tingui dret a distreure's com més li plagui i faci tot l'esport que desitgi. Però parlem de temps normal. Ara és massa crua la realitat. Ara no hi ha ningú que tingui dret—i menys els joves— a la reraguarda de fer dues hores de cua per a entrar a un teatre o a un cinema, o passar tota la tarda en una «acadèmia» —[quin sarcasme per a aquesta paraula grega tan bella! — de ball, o a un cabaret —que també, per a vergonya nostra, encara romanen oberts—, mentre estem vivint aquesta tragèdia que emplena de dolor l'ànim més insensible.

Si; s'ha de fer esport, molt esport; molta cultura física. Però encara s'ha de practicar més la cultura de l'esperit i capacitar-se per a fer front a la incògnita que la vida ens reserva. Quina importància té un jove físicament fort, amb un cos atlètic, que àdhuc ultrapassà el seu perímetre toràxic la mida normal, si el seu cervell és buit i no encabeix en ell ni la més lleugera noció del sentit pràctic i d'intel·ligència i no serveix en llur retina el record dels homes que més han lluitat pel bé de la humanitat o tan sols algunes pàgines de la Història de l'Univers?

La joventut de Catalunya —el poble més avançat de la península— hauria de donar l'exemple, ha de donar l'exemple, puix que encara hi som a temps.

GOVERN FORT

(Ve de la pàg. 1)

la classe treballadora o que afavorís els feixistes.

D'acord, completament d'acord, que el Govern fort ha d'ésser per a esclafar l'enemic comú, el feix; però, amics, cal evitar per tots els mitjans al nostre abast que se li faci el joc, ni d'aprop ni de lluny.

Govern fort per a guanyar la guerra, consolidar la Revolució i salvar l'Economia.

Es precis, doncs, que el Govern mani i que se'l cregui, aquell que no ho faci és un feixista emboscat, ni més ni menys.

Que cap jove no deserti del seu deure en aquestes hores gràvides, del lloc que li pertany. Hem de tenir ben present que a les nostres mans hi ha l'esdevenidor de la nostra terra, i si falléssim en el nostre comès, les generacions futures ens jutjarien com de fet ens mereixeriem.

Que no es digui mai ni s'escrigui enlloc que la promoció que tingué la sort o la dissort de viure les hores més greus que ha patit Ibèria en l'època moderna no sabé estar a l'alçada de les circumstàncies.

Que cadascú, serenament, consulti el seu cor i el seu pensament i obri en conseqüència per desfer l'afirmació que esmentem al començament d'aquestes ratlles.

Per Catalunya!

Reeduquem els infants

per JOAN SERRA

Un dels problemes que hauríem d'atendre amb preferent atenció és el de la reeducació dels nostres infants.

Quan hom surt d'Espanya, endinçant-se en terres estrangeres, tot d'una li crida poderosament l'atenció el llenguatge i els modals emprats per la mainada dels països que visita, i és que a més d'una acurada discreció en els modismes emprats en llur conversa, ressalta en aquells infants una acurada educació i una delicadesa en el tracte, gairebé extremada.

Es clar que no és tan; com no estem acostumats a dits emmercaments lingüístics, ens causa de moment, una agradosa impressió, que mentalment sentim transformada en forta decepció moral en constatar que els nostres infants tenen del tot descuidat aquest bell costum d'usar en tots els actes i en totes les conserves els modals més acurats.

Aquesta decepció quelcom desagradable per cert, vulguis no vulguis la sentim més destacada en tornar a nostre llars i contemplar com pels carrers i places de les viles catalanes, els joves en les seves converses malparlende tot introduint en llurs parlaments i discussions els vocables més mal sonats trets d'un lèxic el més baix i tabernari, i és que tenim la creença desgraciadament massa generalitzada que l'ésser fi, correcte i com he dit en el llenguatge és sintoma d'afeminament i covardia i que el preferir paraules groixudes és un senyal de que s'és més home i revolucionari.

Aquesta creença, totalment equivocada, hauríem de fer que fos desterrada de nostres costums, aportant-hi tots el nostre esforç, portant el convenciment a les joventuts que l'ésser ben educat no ha estat, ni ara ni mai, incompatible amb el moment revolucionari que vivim i menys encara amb el d'exercir amb toia la braó d'un excel·lent ciutadà les virtuts guerreres que calguin en la defensa de la independència de la nostra pàtria i de les nostres llibertats

NOTICIARI

Es interessantíssim que tots els companys que encara no han sol·licitat el carnet de militant ho facin seguidament a l'efecte de que poguem anar seguidament a la confecció del cens veritat de militants.

La Comissió de Proveïments encareix a tots els companys que encara no ho hagin fet, a que amb la màxima urgència passin per la Secretaria, de tres a quatre de la tarda, o de set a nou del vespre, per un assumpte que els interessa.

El Consell Directiu, fa remarcar, una vegada més, l'obligació ineludible que tenen, tots els companys compromesos en les lloves demanades, de presentar-se immediatament a files a incorporar-se a l'Exèrcit Popular.

DIVAGACIONS

(Ve de la pàg. 1)

—més amb to de conversa que no pas amb esperit de polèmica— en el terreny que els fets o les circumstàncies ens obliguen a moure'ns.

Esquerra Republicana de Catalunya és un partit autènticament català amb un contingut social complet, sà i ple de possibilitat de realitzacions que cobreix amb escreix els desigs dels nacionalistes integrals.

Necessitats, però, derivades de la revolució han fet obligatòria la sindicació de tota la massa productora i distribuïdora i, fins i tot, de la buròcrata, presentant dues sindicals els programes de les quals són, en bona part, diametralment oposats als corrents possibilistes del moment. L'individu no ha pogut seleccionar, amb la cura que el cas exigia, i ens trobem amb que catalans racials amb un desig insuperable de voler col·laborar a les coses de la nostra terra i al progrés proletari, han ingressat a una sindical oposada per

CATALUNYA ES AL SEU LLOC

per FRANCESC BRUGUERA

Front d'Aragó... Moments decisius en què es lliuren combats entre els soldats del poble i els mercenaris estrangers. Duels d'artilleria, combats d'aviació. Ambulàncies que passen pel davant de la nostra Caserna general.

Voldriem saber el què hom diu de Barcelon estant de les operacions d'aquest front. Per això anem a Comandament a escoltar les notícies del matí. A través del micròfon sentim la veu de l'espeaker de l'emissora barcelonina. Llegeix un article publicat en un diari, inspirat en Euscadi.

—Armes a Bilbao —demana—. Prou paraules. Prou festivals. Trametem homes, queviures, avions, municions, metralladores a Euscadi! Exèrcits de soldats decidits a donar el pit als feixistes i aturar-los en els seus atacs. Els traïdors no han d'entrar a la gloriosa ciutat. S'hi estavellaran. Catalunya té la paraula! Es Catalunya que ha de salvar els germans bascos. Es Catalunya que ha de decidir per a evitar que els feixistes destrueixin la capital atacada! Catalunya ha fet molt pels ger-

mans d'arreu d'Espanya, però, en aquest cas, potser ha fet menys del que podia!...

Desconecto l'aparell. Ja en tinc prou. Una frase m'ha ferit les oïdes. M'ha desconcertat. No comprenc com l'autor de l'article ha pogut desviar-se de la veritat en la febre de posar el seu gra de sorra a la lluita antifeixista. Ha titllat els catalans d'indiferents. Començo per observar el meu voltant. Veig com els meus companys, catalans tots, defensen les terres d'Aragó. Recorro els diversos sectors. Els recorro imaginativament. Només veig cares catalanes. Recordo les indústries de guerra alçades en terres catalanes. Observo, a través del pensament, els homes que hi treballen dia i nit. Veig carregaments de queviures que surten cap a altres terres d'Espanya. Recordo les jornades tristes de novembre. Recordo les columnes de catalans que marxaren a Madrid, disposats a donar la seva sang.

Catalunya ha fet molt per la guerra; ha fet molt per la guerra. Que ningú no oblidí que no és únicament Catalunya que ha de decidir el plet. Els moments actuals no són els mateixos de cinc mesos enrera. Hem d'esperar la veu que ens permeti demostrar als germans de la resta d'Espanya —i especialment ara, als del Nord— el que som i el que valem com ho hem sabut demostrar sempre.

Viciens, juny del 1937.

UNA AFIRMACIO

(Vé de la pàg. 4)

nostre Partit, que susciten l'interès més marcat al lloc on es produeixen. Podrien en aquest cas copsar perfectament que aquest any de tantes provatures i audàcies, no totes massa felices i legítimes, no ha passat endebades perquè les masses nacionalistes i democràtiques de Catalunya no sàpiquen prou bé quina és l'organització que millor sap interpretar-les.

El Congrés de Tortosa marca aquest redreçament de la ciutadania catalana, cansada ja de tutelatges estranys i de procediments exòtics que repugnen, decidida a ésser mestressa de llurs propis destins.

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 5

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

Barcelona, 9 de Juliol del 1937

Preu: 0'20 ptes.

Després de la caiguda de Màlaga, vingué Guadalajara.

Després de Bilbao...

L'Exèrcit del poble té la paraula

Els facciosos concentren forces al front d'Aragò Ara és l'hora, catalans!

ON VA EL MON? LA UNITAT SINDICAL

LA INTERROGACIO D'UN JOVE CATALA, QUE NO ESPERA REBRE RESPOSTA SATISFACTORIA

per A. F.

Ens plau, avui, pel seu interès, reproduir aquest article publicat a "La Humanitat", en la secció dedicada a la joventut, i en el qual s'hi marquen uns punts interessantíssims per a tots els joves.

Continuament es parla del respecte mutu, del Dret de Gents, de l'estimació al proïsme, de la convivència civil, de l'idealisme...

Però, quin sarcasme més punyent enclouen totes aquestes paraules! Quina fraseologia més bella i ensems més buida!

Quina amargor i quina pena no ha de sentir el cor de tota persona honrada, en pensar que vivint en ple se-

per FERRAN CUBELES

gle XX —segle de la civilització refinada (refinament en tot, àdhuc en el crim), dels invents espectaculars i inversemblants, del Progrés, de la Llum, de les magnes idees— sembla talment com si de cop i volta el món hagués fet un canvi patològic i ens trobéssim en el despotisme dels temps Medievals o encara pitjor!

La història —aquesta amenaçadora espasa de Damòcles que roman suspesa damunt de la humanitat— jutjarà pèssimament —com no podrà per menys— el món, i sobretot, aquesta decrepita Europa viciada, envilida i amoral, en el decurs d'aquest segle trist. Ja des del començament l'home —aquest animal racional que habita el planeta Terra, i que fou creat per a esdevenir l'ésser perfecte, la intel·ligència feta carn, la noblesa del cor, en fi, que havia de posseir totes les virtuts—, s'espren el cervell, fa càlculs i càbales dins els laboratoris químics per, amb menys temps, matar la quantitat més elevada possible de consemblants seus, inventa i descobreix artefactes per destruir ciutats i monuments que altres civilitzacions no tan «avançades» com la nostra ens llegaren per a esplai dels nostres ulls, per gaudi del nostre esperit i per orgull i glòria del talent i la capacitat de l'home.

Des del començament de segle, repetim, s'han succeït els crims més abominables, ja que ni el cervell més sàdic mai no podria imaginar ni concebir. Les guerres s'han multiplicat dia per dia —només n'esmentarem tres perquè són les de més «relleu»: la ruso-japonesa el 1905, la dita Gran del 1914-18 i la que avui pateix el dissortat poble hispànic. La guerra! Crims i més crims! Desolació, destrucció i devastació; misèria, fam, sang, Mort! Els quatre genets de l'Apocalipsi campen al lliure albir...

Els atemptats personals i col·lectius han augmentat també d'una manera esgarrifosa; també s'han refinat. Crims i més crims! Com hom pot veure el Dret de Gents és a l'ordre del dia...

Els assassinats per venjances personals mai com ara no s'havien portat tant —parlo com a habitant del planeta Terra, puix que la península Ibèrica és en aquest cas un simple àtom dins la immensitat. La barbàrie impera arreu. Crims i més crims! Ah, i com pesen damunt l'ànima de les persones honrades!

En aquest ambient tràgic i sinistre que plana arreu, és inútil pensar no-blement. L'esperit s'encongeix i la bondat del cor es fa fonedissa. La bellesa s'esvaeix de la visualitat. L'ideal falla; no hi ha estimul. Només tenebres, tenebres... Fixem-nos per un moment en un detall ben eloqüentíssim que assevera aquesta afirmació: durant el segle que transcorre, ha sorgit cap Beethoven que hagi compost un «Clar de lluna» o una «Novena simfonia»? Hi ha hagut cap èmul de Wagner capaç d'escriure un «Parsifal», un «Lohengrin», o un «Nibelung»? Ha nascut cap Schubert, o Litz, o Rimsky Korsakoff, o Schuman?

Ha obert els ulls a la llum d'aquest segle dissortat cap poeta com Petrarca o com Leopardi? Ni cap escriptor espiritual com Goethe, ni cap pensador com Schopenhauer, ni cap Tols-

toi o Dostoiewky o Lope de Vega, o Verdaguer, o Cervantes?

Es que hi poden haver en aquests temps homes que tinguin prou imaginació per a plasmar amb el cisell o la paleta les obres mestres de Miguel Angel, de Rafael, del Greco, de Goya, de Fortuny?

No. Es impossible. Els homes estan capficats per a descobrir gasos més mortífers i que facin patir més, metralla més explosiva perquè s'incrusti amb duresa a les mans de llurs «enemics», o avions més ràpids que portin la mort més de pressa.

Descobrir el microbi del càncer o de la lepra per a poder occir-lo, no interessa; trobar el mitjà per a combatre amb èxit el bacil de Koch, ho deixen per a les generacions venidores. Els Pasteur, els Cajal o els monsiieur i madame Curie han passat a la Història —per cert amb una estela lluminosa de glòria, de respecte, d'admiraçió i d'agraïment.

Es davant la visió tràgica de la guerra, és davant de la indiferència criminal de les nacions «civilitzades» que guaiten, immisericordes, com el poble espanyol es desagna gradualment i s'arruïna i es destrueix i s'anihila sense posar-hi el remei que elles tenen a les mans, és davant de les carns obertes dels nostres germans i davant de les vides segades quan encara no havien transcorregut la meitat del seu camí, ja de si prou abrupte i despietat, és davant dels rius de sang que ofeguen la gorja i entelen els ulls envaïts de tragèdia, és amb la mort a l'ànima que aquest jove català pregunta a la faç de la Humanitat i a la Civilització:

On va el món?
Vic, juny del 1937.

Tancament dels llocs de diversió

per JULI SANAHUJA

Fa uns dies, des d'aquestes mateixes columnes, un estimat company nostre feia unes afirmacions referents a la reraguarda i a la manera com s'està desnaturalitzant la guerra amb la corresponent pèrdua del sentit productor del nostre poble.

Parlava el company Pere Mora de la necessitat ineludible d'anar al sanejament de tots els centres d'espionatge i boicot a la guerra, i, de fet, a la Revolució, als efectes de poder d'aquesta manera, establir una veritable moral de guerra i fer que la reraguarda sigui una cosa veritablement digna i capaç de fer els màxims sacrificis per la victòria.

L'esmentat company tenia tota la raó en les afirmacions que feia. La tenia perquè, per damunt de tot, cal anar a fer que la reraguarda, i especialment Barcelona, visqui de cara a la guerra, pensant en la guerra, actuant com si el front de guerra fos a pocs quilòmetres de la ciutat; és a dir, donant tot el rendiment, tot l'escalf necessari als braus lluitadors de la Llibertat.

Quan els homes responsables de les organitzacions antifeixistes moderades afirmaven que la primera i única preocupació havia d'ésser guanyar la guerra, sorgien els capdavanters de les organitzacions més extremistes tot oposant a aquella afirmació la necessitat d'empènyer alhora la Revolució.

La raó hauria aconsellat de seguir l'orientació primera; la realitat imposava l'altra.

Qui hauria estat capaç d'aturar la torrentada de desfici mal continguts, ni l'allau que havia de desencadenar-se tantost s'obris l'espita dels gasos acumulats en tants d'anys de llibertats ofegades?

Un cop fetes saltar les comportes que retenien tantes ànsies insatisfetes, per força havíem de patir la dolor dels excessos.

Tota la nostra tasca ha anat encaminada a posar marges al corrent amb la il·lusió de canalitzar-la. Sembla talment com si hi hagués qui s'entreté en esbullar els marges.

Se'n sortirà, quin dubte hi cap. Però cal crear primer una veritable consciència. Cal demostrar la necessitat de l'encarrilament.

Ja és hora, tanmateix, d'anar a esclarir postures i d'assenyalar equivocacions.

Si entenim primer que calia preocupar-se exclusivament de guanyar la guerra i la realitat creada pels impacients ens ha hagut de fer acceptar de començar les renovacions que una Revolució imposa, nosaltres, que si marcàvem aquella actitud era per a evitar els mals i defectes de les precipitacions, ara que les precipitacions s'han produït, tenim la obligació d'assenyalar aquells defectes i aquells mals que, si persistissin, farien fracassar les conquestes que pensem atènyer; i, allò que és pitjor, el desencís que causaria al Poble l'haver-lo de-

fraudat, les faria llunyanes, molt llunyanes.

S'ha parlat d'una nova Economia. Hem d'afirmar que l'actual sistema de col·lectivitzacions no la crea. La transformació s'ha operat dins el si de cada casa, diuem de cada empresa. Podríem assegurar que, simplement, les indústries han ampliat les seves empreses, les quals, en comptes de formar-les quatre senyors, ara les formen els obrers de cada casa.

Però, l'economia és la mateixa. Si hem de col·lectivitzar ha d'ésser per rams, car s'ha d'anul·lar la llibertat de compra, venda i fixació de preus que desemboca a les competències que aixeca indústries i n'arruïna d'altres, tara la més grossa del règim capitalista.

Col·lectivització total i una sola direcció. Així crearem una economia nova; una veritable economia.

Però en aquests moments no es pot fer perquè hi ha una nosa que no ho possibilita. És l'existència de sindicats diversos. Si s'anés a la col·lectivització integral ara, es desplaçarien corregides i augmentades les lluites que hi han en cada taller i en cada fàbrica.

Es necessària la unitat sindical. Unicament quan aquesta unitat sigui un fet, serà possible establir sobre rodes una nova economia.

A les sindicals hi són els militants de tots els partits; però, per què no dir-ho? —pot ésser que no lligui pas massa amb una llealtat masses vegades retreta— les dues sindicals són controlades, contra allò que llurs Estatuts disposen, per dues agrupacions polítiques. Concretament: la U. G. T. pel Partit Socialista, i la C. N. T. per la Federació Anarquista Ibèrica.

Desgraciadament és així; i mentre subsisteixi aquest fet s'esmerçaran el major nombre d'energies a l'encalç de l'homogeneïtat que cada agrupació política preté. No serà possible la unitat sindical, les baralles seran freqüents i la Revolució, si marxa, ho farà tan a poc a poc, que equivaldrà a una suma extraordinària de sacrificis, les més de les vegades estèrils.

Ésser veritablement lleial imposa no immiscuir-se políticament dins les sindicals. És així com arribarà la unitat. I la unitat sindical possibilitarà totes les altres coses.

llor que enlloc les novetats de la guerra.

Es allí, en els cafès atapeïts de gent, en les tertúlies d'amics que parlen de tot, on es pot recollir millor els informes que interessin a l'enemic...

Tots aquests llocs no són altra cosa que centres potents d'espionatge feixista.

No poden continuar ni un moment més oberts.

Es una mesura de salut pública que cal adoptar amb la màxima urgència.

Catalunya tota ho ha de reclamar amb insistència.

Cal tancar absolutament tots els llocs de diversió.

Esperem que les autoritats prendran una resolució ferma i definitiva. La guerra ho exigeix.

Aquest número ha passat per la censura

«No és moment de discutir paraules o frases, el problema és guanyar la guerra».

LLUIS COMPANYS

La tragèdia del C.A.D.C.I.

per PERE MORA

Diumenge passat tingué lloc al C. A. D. C. I. l'assemblea extraordinària per modificació d'Estatuts.

Els elements del Consell Directiu, elements psuquistes en llur majoria, han arribat a aconseguir llurs propòsits.

El C. A. D. C. I., millor dit la Secció Permanent d'Organització i Treball del C. A. D. C. I. ha passat a ésser únicament una secció qualsevol, una secció insignificant de la U. G. T.

Era aquesta la secció millor del C. A. D. C. I.

Era aquesta la que havia donat vida al C. A. D. C. I., la que l'havia fet rutilar, la que l'havia fet créixer i arribar a ésser el fogar únic de la immensa majoria dels treballadors mercantils de la ciutat.

El C. A. D. C. I., glòria de Catalunya, s'ha perdut d'una manera ben trista per cert.

Els tres-cents i escriu de vots obtinguts per l'actual Consell Directiu en la seva demanda de reforma d'Estatuts, demostren ben palesament el que passà a la vella entitat NACIONALISTA...

Tres-cents vots a favor. Vuitanta en contra... I el C. A. D. C. I. té, únicament, CINQUANTA MIL afiliats...

Remarquem per l'interès que tenen les paraules del President del Centre Autonomista, ciutadà Aznar.

Digué que els "haviem" —i ho remarquem— donat la veu d'alerta a la maniobra que projectaven, són uns covards, uns vils, uns feixistes.

I que en són de significatives aquestes paraules de l'ex-separatista Aznar.

Elles ens expliquen ben clarament el per què avui dia el partit al qual militen, el cèlebre P. S. U. C., té tan poc interès en retornar a Catalunya els serveis que ens han pres, en retornar a Catalunya l'Ordre Públic, Defensa, etc.

El C. A. D. C. I. integra la U. G. T. La vella Entitat ha entrat ja en la seva vellesa.

Li ha mancat, es veu, el sentit que l'ha fet històric; el sentit de l'any 23, enforçant-se amb la Dictadura centralitzadora; el sentit del 6 d'octubre, amb la mort gloriosa de Compta, Alba, Bardina...

Podran, però, els vells lluitadors del C. A. D. C. I. aguantar més aquesta manca de llibertat, d'autonomia, que ha estat sempre i a tothora el sentit i l'ànima de la entitat gloriosa?

Ells tenen la paraula.

Ells són els que han de dir l'última paraula.

A ells ens adreçem... Sociés del C. A. D. C. I. Alerta!

Per Catalunya, ingresseu a les Joventuts d'Esquerra Republicana ESTAT CATALA

MENTRE EL FRONT D'ARAGO ESPERA... LA UNITAT

FRANÇA REACCIONA DAVANT EL PERILL D'UN TERCER FRONT

per MARIA MARTA MENDOZA

Europa travessa un moment greu, gravíssim, per la pau, no tant sols del continent sinó del món. L'actitud passiva de França i d'Anglaterra davant del «problema» espanyol, que en alguns moments ha pogut ésser confosa amb la covardia o la debilitat, ha fet concebre unes tals esperances als països totalitaris que el que abans pogué semblar una cosa llunyana, avui ja és un fet palpable.

Aquest fet palpable és: la guerra; aquesta guerra que Itàlia i Alemanya —que no poden treure endavant llurs respectius països amb tot i el seu règim dictatorial— no volen fer sinó és amb les millors probabilitats d'èxit. Conseqüència d'aquesta tàctica és la sèrie de temptatives que Alemanya ha vingut fent considerant papers mullats tots els tractats i pactes que la subjectaven, i que va culminar amb l'ocupació militar de la Renània. Per la part d'Itàlia, la invasió d'Abissínia és un punt al seu favor.

Les potències europees que pogueren impedir aquests actes es limitaren a protestar formulàriament, però els esquifòrics que dirigeixen els països totalitaris no els varen donar la més petita importància i continuaren llur camí ascendent de provocació i de preparació per a una futura guerra, que cada dia és més pròxima.

La fórmula de Briand: «Cada minut que es retardi la guerra és un minut guanyat per la pau», no podia trobar ressò en uns ambiciosos i bàrbars, que amb llurs procediments i llurs doctrines, amb llurs mètodes i l'honor nacional brut, no troben altra sortida que la guerra, i especulen amb el perill

evident damunt les nacions que volen, costí el que costi, salvar la pau.

I aquesta passivitat i la inutilitat a bastament palesada per la Societat de Nacions ens ha portat a l'actual situació.

Alemanya i Itàlia fan la guerra a Espanya. Ara les guerres ja no necessiten anar precedides d'una declaració. Es fa la guerra i prou. Després del que veiérem amb Abissínia, res no ens ha de venir de nou. I hem pogut assistir a la vergonya que uns països que formaven part del Comitè de no intervenció fossin els que intevinguessin de la manera més descarada, i que els vaixells d'aquests països servissin per a bloquejar els ports del territori lleial, mentre els que havien de controlar els ports dominats pel feixisme, deixaven passar tot allò que anava destinat a les nacions que ens fan la guerra. No importava la mercaderia: canons, bombes, avions i carn, aquests munts de carn humana, que havien de deixar estesa a l'Alcàrria, i al Jarama, i a Pozoblanco... i ara a Euscadi, on els nostres germans bascos no han abandonat un pam de terreny sense rèplica, com ho proven aquestes vint-i-dues mil baixes que han tingut els exèrcits mercenaris.

Doncs bé, tot ha estat permès abans que es pogués crear una situació delicada a Europa, situació a la qual fatalment s'hi havia d'arribar. Es la d'ara.

Ja és sabuda la finalitat que persegueixen a Espanya, Itàlia i Alemanya. El sòl i subsòl és ric a Ibèria en matèries primes que aquests països necessiten. I encara més. Espanya deshabitada —els mètodes emprats pels feixistes no porten altre camí que el d'a-

cabar amb la raça que pobla les nacionalitats ibèriques— permetria col·locar a la península el sobrant de material humà que tenen els dos esmentats països totalitaris.

Es això tot, però? No, no és tot. Una vegada dominada Espanya podrien concentrar-se en ella grans contingents de tropes i de material de guerra. Podrien construir-se magnífics aeròdroms. I després, amb les Canàries, les Balears i Ceuta, qui s'atreveix a circular per la Mediterrània?

Una vegada aconseguït tot això, com que els països totalitaris no tenen altra sortida que la guerra, anirien a la guerra, una guerra en condicions esplèndides, perquè aniria adreçada contra França, per tal que Hitler pogués rentar en sang l'honor de l'Alemanya del 18.

França, amb un tercer front al sud, no podria oposar una seriosa resistència a l'invasor, i seria vençuda. Tallat el pas de la Mediterrània, les forces colonials no podrien arribar a la Metròpoli, i atacada per tres llocs a la vegada la seva mort seria fatal. Alemanya i Itàlia aixamplarien llur Imperi. I anirien estenent-se per Europa en una pruja de barbàrie, destruint tot allò que segles de civilització han creat...

Aquest és el somni d'aquests dos esquifòrics —repetim-ho— que avui governen dos països que s'esllanguixen sota el pes de les botes de muntar d'aquests dos folls que caminen cegament cap a la guerra, una guerra que seria el més espantós i el més terrible que hom no hagi mai pogut imaginar.

Han calgut onze mesos per a què França s'adonés del perill que corria. I ha estat en aquests darres dies que França ha fet un viratge en rodó en la seva política internacional, i les vacil·lacions i els dubtes comencen a traduir-se en actituds enèrgiques i decidides.

No cal fiar massa en la diplomàcia, però en aquesta ocasió creiem que la nova posició de França serà sincera, perquè ha vist que de no actuar d'una forma eficaç, potser després fóra ja massa tard per a posar-hi remei.

Esperem el que ens pugui portar aquest tombant brusca en la política internacional de França.

Mentre, al front d'Aragó —que és el front de Catalunya— i a tots els altres fronts d'Ibèria, els soldats del poble, amb el pit sadoll d'entusiasme, esperen el mot d'ordre que acabi per sempre més amb els traïdors i els mercenaris que amb llur presència deshonren la terra espanyola.

El mot d'ordre no pot ésser altre que: Endavant!

dar una cooperativa, i pagar cadascú, de bon principi, la quantitat de *cinc-centes pessetes*.

Es a dir, que els companys que marxaren de «les colectividades» s'han trobat, i es troben avui dia, completament lligats de peus i mans i sense poder actuar com ells voldrien, i com és el sentit de tot català, és a dir, com a menestralia, com a petit industrial, que lluita i treballa incansablement per a poder tenir una vida pròspera i una existència millor. Aquest és el sentit català.

Això és el que no han sabut veure —per desgràcia— les Centrals Sindicals.

Això, però, és el que cal superar. Cal fer desaparèixer, a més, el sentit absolutament anticatalà, de certes organitzacions que tenim a Catalunya.

PATRIOTISME

per JOAN JULIÀ CENDROS

Si! En alguna ocasió s'ha combatut l'actuació de certs homes representants de Catalunya per creure que no encarrilaven degudament l'ideal autònom de la nostra terra. Haurà estat en alguns moments d'una apetència innoble; ja que també hi ha certs homes que voldrien que les coses més delicades s'arrangessin amb vint-i-quatre hores. Però, ai las! Que del Patriotisme n'hem prescindit de moltes i diferents maneres.

La invicta vila de Bilbao ha caigut. Es cert; com també és cert que no ha defallit mai aquell veritable Patriotisme: que és una herència, que té el seu llinatge en aquell famós arbre de Güernica, que, no obstant avui trobar-se sense fullatges degut a la metralla feixista, no per això haurà disminuït el seu valor històric; molt al contrari. Les seves arrels, quan treuran nova florida serà quan Bilbao retornarà a ésser el que havia estat. Però, perquè aquell somni pugui convertir-se, més enllà, en una realitat, just és que es faci una crida a tots els veritables catalans per recomanar-los que, pensin com vulguin, depositin mentre estiguin els nostres germans de raça davant l'enemic comú, front a front del perill, tota manifestació de discòrdia o de desconfiança en les autoritats supremes de Catalunya que, tal com digué el nostre incansable President Companys, «No és moment de discutir paraules ni frases, el problema és guanyar la guerra». Però per aconseguir guanyar-la cal també un xic més d'unitat perquè pugui portar-se a cap l'obra que voldrien atorgar-nos els nostres representants quan la lluita hagués ja finit. Si ara, per man-

car-nos, ens barallem uns amb altres, si ara per fer el sord no fem cas de les consignes del Govern de Catalunya, pot succeir més enllà que el Govern Central ens vagi prenent tot el que varem guanyar amb aquell Estatut, obra de redempció de la nostra Catalunya.

En el seu últim discurs l'honorable President Companys digué: «Hem de situar el nom de la nostra terra a l'alçària de les grans gestes històriques». I, efectivament, en aquests moments de gran perill per la salvació de la Pàtria nostra, seria un crim que els catalans fóssim qui fes la traveta sembrant la desconfiança als nostres germans que es sacrificaven per la llibertat de Catalunya.

Patriotisme, catalans, Patriotisme. Ara més que mai... Per Euscadi i per Catalunya.

Mataró, juliol del 1936.

LA LLET I LA U. G. T.

Els companys de la U. G. T. no n'han tingut prou en desfer el C. A. D. C. I. que intenten una altra maniobra.

Fa un cert temps que uns companys expenedors de llet, es sindicaren a la U. G. T., a l'efecte de no anar a parar a les mans dels que en nom de «las colectividades» expoliaren durant cert temps a la majoria dels petits industrials.

Ara, però, ve el bo. Els companys sindicats a la U. G. T. s'han trobat amb una cosa molt curiosa. I és el fet de què se'ls hi ha comunicat de què si volen continuar tenint llet han de fun-

Fa onze mesos que hi ha guerra i fa també onze mesos que tots els partits antifeixistes prediquen la unitat.

Unitat que encara tothom reconeix i està d'acord que sense ella no hi ha victòria possible, tothom, qui més qui menys, fa perquè aquesta unitat no sigui un fet.

Tota la premsa, des de les seves columnes, la propaga, però, en realitat, qui la compleix? Ningú.

Els fets ens vénen a confirmar aquesta cruel realitat.

Quan el Primer de Maig, la unitat entre tot el proletariat havia de quedar segellada, uns grups «d'obers incontrolats o inconscients» —digueu com vulgueu— es llançaren al carrer amb armes que havien sustret de les necessitats de la guerra, contestant, segons ells, a una «provocació» per part del Govern, atacant i assaltant casernes, locals i llocs on estan enclavats diversos partits, matant a obrers de gran significació revolucionària, homes que tota la vida havien lluitat i que sofrien persecucions, exili, presó..., desprestigiant-nos davant l'estranger, i aquests que així trencaven la unitat en profit del feixisme, són els qui es diuen «revolucionaris», tractant als altres obrers que tenen consciència del que fan i responsabilitat de llurs actes, de feixistes, perquè no volen assassinar ni robar com ells fan, en comptes d'ajudar als combatents del front i poder ésser dignes d'ells.

Tots els catalans, tots els qui dintre d'ells tenen un sòl bri de llibertat, han de fer tot el que puguin perquè aquesta unitat s'aconsegueixi, ací a la reraguàrdia, per poder ajudar amb més eficàcia, als nostres germans del front que no escaseigen mitjans i sofreixen amb gran abnegació les privacions que la guerra els imposa. Ells són els que ens donen veritables lliçons d'unitat, ja que quan lluiten sols tenen una idea fixa: Aixafar el feixisme, i no i prengunten al company que tenen al costat, si és del P. S. U. C. o d'E. R. C.; saben que és un antifeixista i amb això ja en tenen prou.

Però el poble no vol una unitat com la que ara es diu que hi ha, i que en realitat no existeix perquè és una ficció. Sinó una unitat veritable, sòlida, fonda, que tots es tractin amb confiança, sense recel ni mala fe, com fins ara s'ha vingut fent. Per a fer això cal primer desemmascarar als feixistes que tenim entre nosaltres, infiltrats dintre els rengles dels partits, que són els qui sembren la llavor de la discòrdia i la desunió en llur propi benefici. Ja que solament a ells els hi convé que a la reraguàrdia no hi hagi pau, perquè mentre els obrers es barallin, deixin el treball, disminuint la producció per l'ajut que manca a tots els combatents, la qual cosa podria ésser aprofitada per ells, si nosaltres ens deixéssim portar pels seus enganys.

Com a nacionalistes, com a catalans conscients del nostre deure i de la responsabilitat que hem adquirit davant el món sencer que contempla la nostra lluita i confia en el nostre triomf que serà el d'ells, ens hem d'unir per poder aixafar per sempre més aquesta fera de la Humanitat que porta el nom de feixisme.

Per la llibertat!
Pel benestar d'Ibèria!
Per una Catalunya lliure!
Unitat, base de la nostra Victòria.

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 • Telèfon 52639